

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/386/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214203360
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4214203360.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Eriky Madarászovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanej: V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, XXX XX R., o zaplatenie sumy 319,68 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 5C/152/2014-61 zo dňa 15.01.2015 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu o zaplatenie sumy 319,68 eura s príslušenstvom. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov nepriznal s odkazom na ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Rozhodnutie vo veci samej súd odôvodnil najmä podľa § 2 písm. a),b), § 3 ods. 1,2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.05.2006, §1 písm. a),b), § 23a ods. 1,2 zákona č. 534/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2007, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 100 ods. 1,2 a § 101 Občianskeho zákonníka. Súd zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0212126553 zo dňa 07.12.2005, uzavretej medzi žalovanou ako dlžníčkou a medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., ako veriteľom, zistil, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 40.000 Sk s úrokovou sadzbou 17,30 % ročne, ktorý sa žalovaná zaviazala uhradiť formou pravidelných mesačných splátok vo výške 1.070,- Sk vždy k 10. dňu v mesiaci. Dátum prvej splátky bol dňa 10.01.2006 a konečná splatnosť bola dňa 10.11.2010. Žalovaná úver spočiatku splácala, no z dôvodu, že sa stala nezamestnanou, poslednú riadnu platbu v sume 30 eur vykonala v máji 2009. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku voči žalovanej žalobcovi, ktorý však návrh na súd podal až dňa 21.02.2014. Súd konštatoval, že podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských je skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ, pričom ich charakteristickým znakom je to, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ bez možnosti spotrebiteľa tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je zmluvným typom s osobitnou právnou úpravou v zákone č. 258/2001 Z. z., ktorý je predpisom *lex specialis* k ustanoveniam Občianskeho zákonníka s podrobnou úpravou spotrebiteľských zmlúv, a preto ide aj v prípade spotrebiteľského úveru o spotrebiteľskú zmluvu. To znamená, že ak určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 258/2001 Z. z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch. Daný právny vzťah založený uvedenou zmluvou súd posúdil ako občianskoprávnu vec - spotrebiteľskú

zmluvu, lebo z nej nevyplýva, že by žalovanej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

V odôvodnení rozsudku súd citoval ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.“ V nadväznosti na to súd citoval aj ustanovenia § 100 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej, ktorá je v tomto prípade trojročná (§ 101 Občianskeho zákonníka). Uviedol, že v tomto prípade ide o zaplatenie dlžnej sumy, kedy splatnosť spotrebiteľského úveru nastala dňom 10.11.2010, a teda veriteľ si svoj nárok voči žalovanej mohol uplatniť nasledujúcim dňom po splatnosti, t. j. 11.11.2010. Žalobca podal návrh na súd až dňa 21.02.2014, t. j. po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty v zmysle § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka, vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014. Premlčanie súd skúmal v tomto prípade z úradnej povinnosti, aj bez vznesenia námietky premlčania žalovanou, a keďže nárok žalobcu považoval za premlčaný, jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Uviedol, že na tento prípad sa nevzťahuje 3-ročná premlčacia doba podľa Občianskeho zákonníka, ale 4-ročná premlčacia doba podľa § 397 Obchodného zákonníka. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru aplikoval nesprávne ustanovenie právneho predpisu, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda o absolútny obchodno-záväzkový vzťah, a to aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Poukázal na to, že zmluva bola uzavretá dňa 07.12.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka vzťahovali len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená len v Obchodnom zákonníku a v dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred týmto dňom. V tomto ohľade poukázal aj na rôzne rozhodnutia krajských súdov, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a komentár k § 52 Občianskeho zákonníka. Nesúhlasil ani s použitím ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť až dňom 01.05.2014; aplikácia tohto ustanovenia na prípady týkajúce sa zmluvy uzavretej pred uvedeným dňom je podľa neho v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd a na podporu svojho názoru uvádzal niektoré súdne rozhodnutia a stanoviská.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP) prejednal vec podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 ods. 3 OSP. Po prejednaní veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správne. Preto v zmysle § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok potvrdil. Zároveň aplikoval ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosť napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je správny a dostatočne primerane odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP opakovať tie isté podstatné dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí, vrátane citácie ustanovení právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad.

V prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa zistil skutkový stav na podklade ustanovenia § 120 ods. 1 OSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Vzhľadom na to, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, v odvolacom konaní sa zaoberal len námietkou žalobcu o tom, že súd prvého stupňa nemal aplikovať ustanovenia Občianskeho

zákonníka o premlčaní jeho pohľadávky v 3-ročnej premlčacej dobe, ale - s ohľadom na deň uzavretia zmluvy o úvere a vtedajšiu právnu úpravu v Občianskom zákonníku - mal aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý upravuje štvorročnú premlčaciu dobu v prípade tzv. absolútneho obchodu; keďže žaloba bola na súd podaná v rámci tejto štvorročnej doby, nemala byť podľa jeho tvrdenia zamietnutá. Poukazoval na to, že ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom“, sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred týmto dňom. Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“, nadobudlo tiež účinnosť až po uzavretí zmluvy o úvere - dňa 01.05.2014 - a z toho dôvodu ho podľa žalobcu nebolo možné aplikovať.

V preskúvanom prípade je zrejmé, že bez námietky premlčania vznesenej žalovanou súd prvého stupňa musel vziať na zreteľ ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Súd musí zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Odvolací súd, vychádzajúc v tomto smere z aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok sp. zn. 8 Cdo 3/2015 z 28.05.2015), urobil záver, že ak súd prvého stupňa na daný skutkový stav aplikoval ustanovenie § 100 ods. 1,2 a § 101 Občianskeho zákonníka, čo žalobca v odvolaní namietal, postupoval správne. Preto sa odvolací súd s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa stotožnil a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil; v ostatnom odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnej žalovanej náhradu trov nepriznal, pretože o ich náhradu podľa § 151 ods. 1 OSP nepožiadala a v podstate jej ani nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednotlivo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.